

dá dobro moko, dobra moka dobro pogačo, če se gospodinja razume na peko kakor njegova doma.

»V božjem imenu, tu imata!« je rekel Košana in dal prvi kos starki, drugega je pa pomolil psu. Gozdulja je vzela, pes pa je pogačo samo povohal, povesel rep, ga stisnil med noge in čudno renčal.

»Bodi pa lačen, mrcina, če ti pogača ne gre!« je dejal Košana, očistil kos, kjer ga je pes povohal, in ga dal Bernardku. »Božjega daru ne bomo zametali!« je menil in optal koš.

»Pes ima tudi pamet, zlasti moj,« je opravičevala Gozdulja svojo črno mrcino. »Ve, da bo pogače do mesta premalo, ako bosta tako radodarna. Kaj ne, Črnin?«

»No, potem je pa prav, si pa delita tvoj kos in Bog vama ga žegnaj, da bi ga imela oba dosti! Zbogom!«

Kar odsekano se je poslovil Košana in, čudno, starka ni ne ene več golsnila in tudi pes ni več ne renčal ne lajal.

Tiho sta šla oče in sin in mislila vsak svoje, kar pa je biló eno in isto. Kje je Tonca in kaj je z njim, ju je skrbelo, ker se ni toliko časa nič več oglasil. Ko sta prišla že precej daleč po ravni cesti do novega ovinka, se je Bernardek ozrl. Radoveden je bil, kaj je s starko in njenim psom. Videl je, kako je s svojo palico še vedno brskala po grivi, kjer so počivali. In pes je tiščal za palico in kamor jo je postavila, je grebel s prednjima nogama, kakor bi hotel kdo ve kaj izkopati. Ali je starka opazila, da se je ozrl in jo gleda? Vzravнала se je in zagrozila s palico...

Bernardek je bil zaostal. Ob grožnji se je zbal, da ne bi ženska naščuvala za njim psa, zato je skočil v dir za očetom, ki se je bil že skrtil za ovinkom. Povedal mu je, kaj je videl, in ugibala sta, da mora biti starka hudobna ženska, če že ne prava coprnica...

»Coprnicca, coprnica!« se je tedaj pred njima oglasil Tonca, ki je ujel njun pogovor. In še je povedal, da jo pozna od doma, njo in njenega psa, črno hudobo. Da je hodila krast njihove medenke, da ga je stresla s hruške in potlačila v vrečo, a da ji je ušel, ko je ni bilo doma. Ždaj da ji ni hotel priti spet v roke, ker bi se mu slabo godilo, ko ve za njene skrivnosti. Nevidnega ni mogla videti ne ona ne njena črna mrcina, a da bi bil bolj varen, si je želel še hitre noge in je prišel do tega mesta, kakor bi trenil.

»To si pa dobro napravil!« ga je pohvalil Košana, se z Bernardkom vred smejal in še menil, da bi biló prav, če bi tudi njima pomagal do hitrih nog, ko sta se toliko zamudila.

Tonca se ni dal dvakrat prositi. Še vedno neviden se je s prstom, ki si ga je omočil v svojo čarovno tekočino, dotaknil njunih nog in želel, da bi bile hitre in se do mesta prav nič ne utrudile.

In že sta oče in sin šla, kakor da imata na nogah peruti. Nič nista čutila trde ceste pod nogami. In tudi Tonca je držal korak z njima. Videla ga nista, a govoril je z njima, kolikor so mogli govoriti, ker v mesto so prišli potem neznansko hitro.

(Dalje.)

Fr. Kunstelj

Jesenska

*V rebri brajda rumeni,
v listju žlahtni grozd zori,
sonce z neba se smehlja,
z žarki toplo boža ga.*

*Kmetič z brento v reber gre,
radostno mu je srce —
kar mu sladka kaplja da,
bo za ženko, mala dva.*